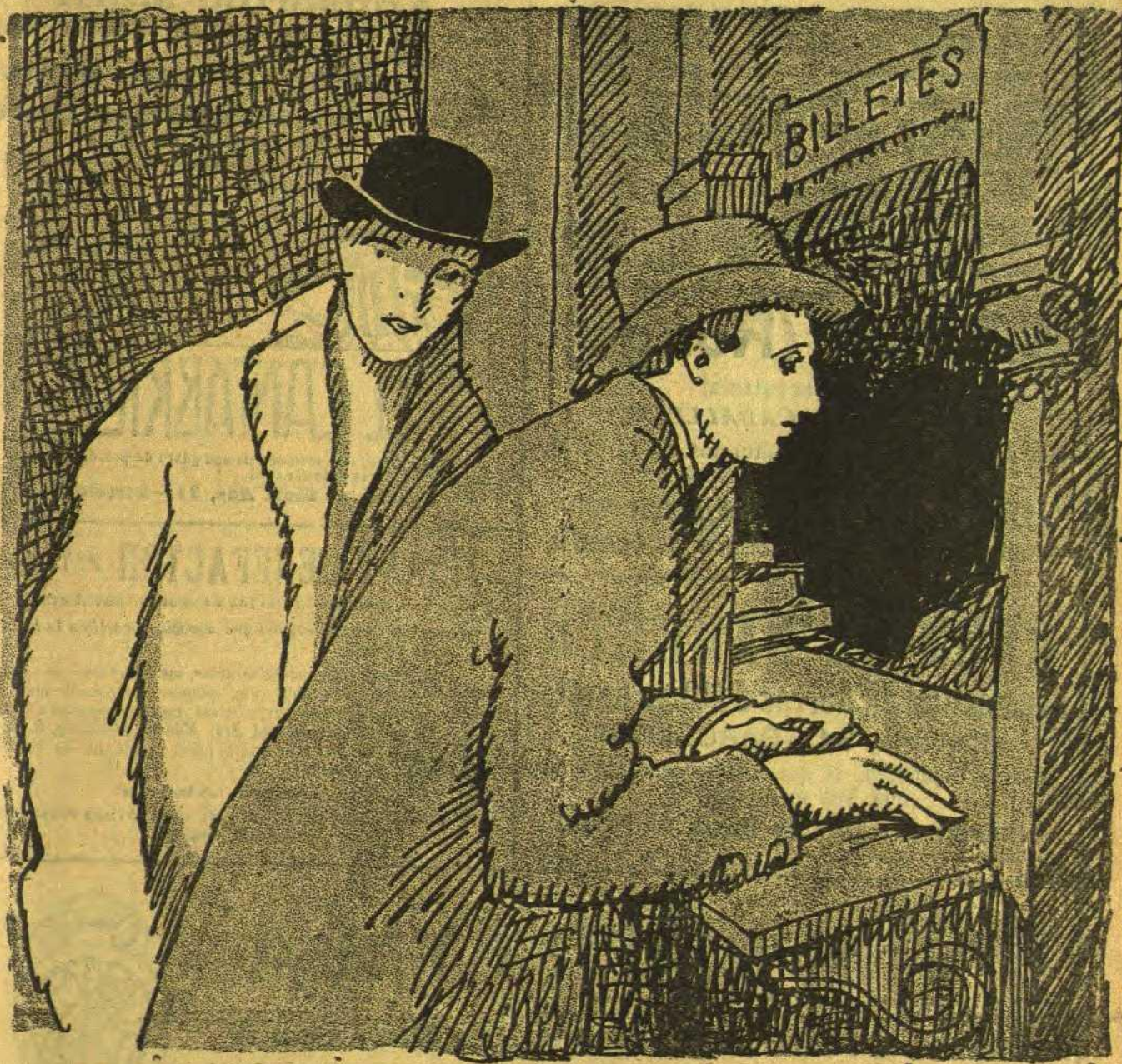

PAPETU

—Dongui'm dos bitllets.
—Que'ls vol kilomètrics?
—No, senyor, no; no'ls uso tant llargs.

= TEATRE ROMEA =
COMPANYIA PLANA-LLANO
 Avui
EL CARDENAL

ROYAL CONCERT

Fabellé de Moda

El Rei dels Musis-Halls

Exit de

MALATZOFF ET GEORGEFF

45 HERMOSES ARTISTES 45

Gran èxit de les vetilades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

EXCELSIOR Rambla del **American Bar**
 Centro, 34

Barman Mr. Urban du Monica de París

Orquestra S. Ginés

Boxa, professeur de tango Príncipe de Cuba

Lloc on s'hi reuneix l'«élite» barcelonina

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts
 fa desaparèixer la sarna.

Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86, BARCELONA i Centres de específics

CASA DE BARRETS

Especialitat en Gorres d'última novetat

Boqueria, 34.—BARCELONA

La més important, la que serveix més bé i la
 que ven més barato

5 per cent de rebalxa als lectors del PAPITU

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES y SIDDE CARs SUN

A. SANROMA - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes,

Farmacia Paradell

Assalt, 28 (carrer Nou)

SARNA (RONYA)

Curar-la, sols costa ro rals. Amb un frasc de

Antisarnic Martí

n'hi hà prou. No fa pudor, com els Sulfuretos, i no té cap
 inconvenient.

Son consum és extraordinari pels seus meravellosos
 resultats.

De venda en tots els Centres d'específics i Farmacies
 de Barcelona, i en la de l'autor, Parlament, 17.

—Mira, Lluis, les persones de bon gust i de paladar exquisit,
 compren les Ostras y Marisc en el

Carrer de Santa Ana, 24.—Barcelona

TIRANT-BENEFactor PATENTAT

Pel desenrotll del pit de les senyores, cavallers i nens

*Indispensable a tota persona que apreciï i practiqui la higiene
 en el vestir.*

Amb l'us del Tirant-Benefactor, les senyores conseguiran el desenrotll dels pits, poguent prescindir aixís de medecines i onguents perjudicials moltes vegades a la salut.—De venda en casa els Srs. *Eduard Schilling, S. en C.* (Barcelona, Madrid i Valencia) i del fabricant de lligacames i tirants «Smart»

Amador Aleina

Riera Sant Joan, 8, Barcelona, que enviarà follet gratis
 a qui ho demani.

Sensacional anunci!!!

EL PROBLEMA DE LES SUBSISTENCIES RESOLT

El PAPITU fa sapiguer als seus llegidors i llegidores i al públic en general, que després d'un laboriós estudi ha resolt en bé de tothom el *pelut* problema de les subsistencies.

Degut al gran acopi que hem fet, podem servir als mateixos preus d'abans de la guerra articles de primera necessitat, com són:

Patates, faves, figues, boniatos, castanyas, nabs, raves, pebrots i tomàtecs.

La llet la tenim en conserva, bona i abundant.

Els nostres ous són frescos, grossos i sempre tenen dos rovells.

La sardina la tenim tiessa i bellugant-se.

Podem servir com a carn: el tall rodó, els filets, palpiços i la botifarra, a preus sense competència.

També hem trobat la solució a la qüestió de la llum que tants dies fa cerca el senyor Governador, ja que a manca de carbó hem contractat varis sacs de mongetes per a fer gas de primera qualitat.

I referent a lo que preocupa avui dia a la premsa per escassejar la pasta de paper, la Redacció del PAPITU, degut a les *seves grans tirades*, té *pastetes* de sobres a lo menys per a tot l'any 1916.

Nota.—No volem tractar amb pastes per a sopes, perquè els *macarrons* han omplert nostre mercat.

Barcelona, 1 de març de 1916.—LA REDACCIÓ.

Anar per llana!...

L'Ambrós se les donava de *tenori*. Segons ell, cap dona podia resistir els seus atractius; la seva especialitat—deia—eren les casades; per això els seus companys li deien «l'esglai dels marits».

Quan l'Ambrós anava amb un amic i passava al costat d'ells una casadeta de nou, feia l'ullet al seu company, dient-li:

—Has vist aquesta? Doncs es granota al cove.

Un jorn, reunits l'Ambrós i els seus amics davant de la taula d'un cafè, varen fer una aposta. Es tractava, per part de l'Ambrós, valent-se de les seves manyes, d'obtenir els favors de la Carmeta, garbosa morena i muller del sabater de la cantonada.

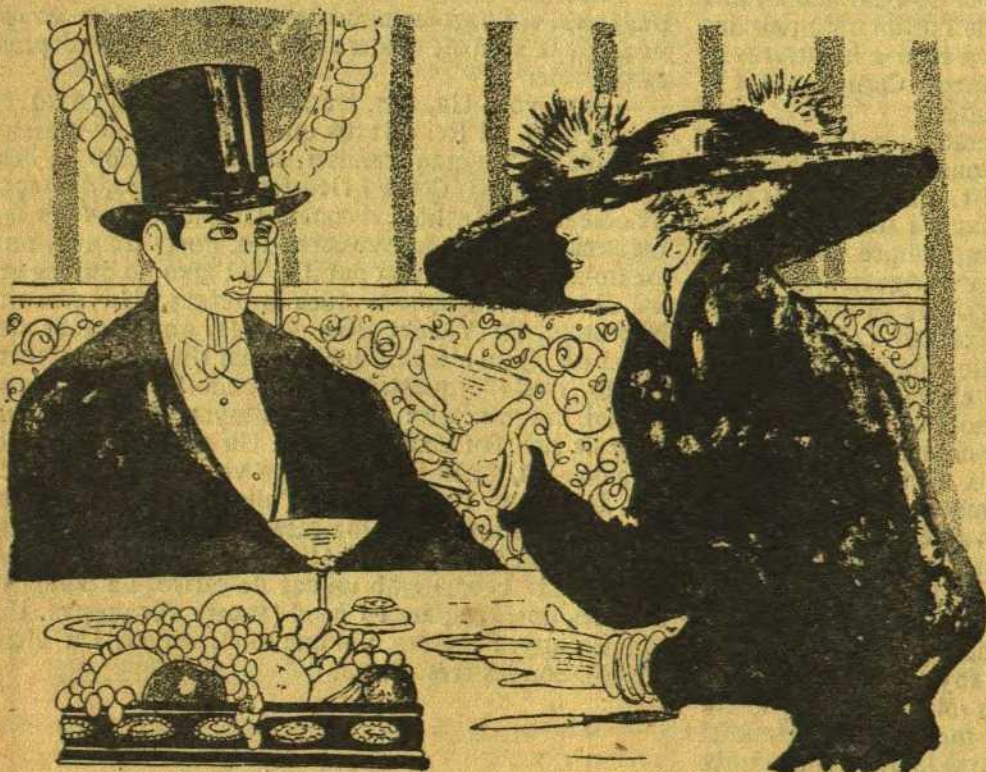
L'Ambrós, enhardit per les seves pretensions, va assegurar que abans d'una setmana ells mateixos podrien veure'l entrar de nit a casa del sabater.

Aquesta aposta va arribar a oïdos del marit de la Carmeta, el qual va jurar aplicar a l'Ambrós un remei decisiu que'l curaria per sempre més de les seves hardideses.

L'Ambrós va posar tot seguit foc a la metxa, i aguardant un instant en que el marit fos fora de la tenda va entrar amb l'excusa de volguer fer-se un calçat i per a tenir una entrevista amb la Carmeta. Tot seguit va setiar la plaça amb tendres paraules i insinuacions més o menys directes i amoroses. La Carmeta, enterada ja pel seu marit de les pretensions de l'Ambrós, no's va mostrar esquiva, i, molt al contrari, va donar lloc a una segona entrevista.

L'Ambrós va marxar més content que unes pastes. La Carmeta va posar en coneixement del seu marit la visita i varen quedar convinguts.

Quan l'Ambrós va tornar, la Carmeta va dir-li:

—Per què remenes la copa?
—Perque vegis que sé remenar.

—Confio en vostè i en la seva discreció, i per lo tant l'espero demà a les deu; el meu marit té d'anar a una reunió del gremi de sabaters, que l'obligarà a passar la major part de la nit fora de casa.

Després de mutues protestes d'amor esperant l'hora tant desitjada, varen quedar que ell devia presentar-se enfront de la casa i per la gatonera fer una senyal convinçuda, a la que la Carmeta contestaria des de dins, si no hi havia moros a la costa, amb una senyal, i tot seguit allargant la mà pel forat faria ella entrega a l'Ambrós de la clau que devia obrir-li de bat a bat les portes d'aquell paradís.

A l'Ambrós va mancar-li temps per comunicar-ho als seus companys i convidar-los per l'endemà a presenciar la rendició de la fortalesa.

* *

Es de nit, nit fosca i ventosa d'hivern, hora en que sols en el llunyedar se sent el lladruc d'algún goç i els crits dels mussols.

A l'esmortuïda llum del escassos fanals, s'ovira al sabater tancant la porta de la tenda i llançar la clau per la gatonera.

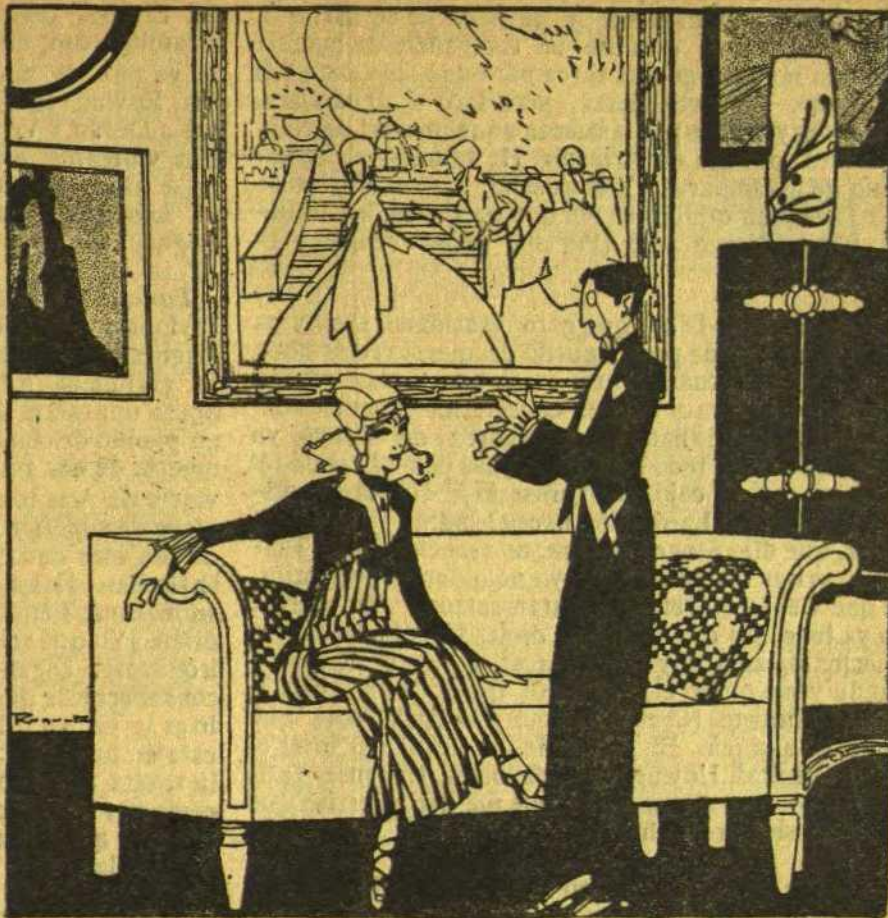
A l'altre extrem del carrer unes ombres s'atancen cautelosament, i a l'ésser prop de la tenda se separen. Una d'elles, que no era tot ombra,

atrevida se posa de genolls a terra i acosta la cara a la gatonera, deixant anar un *marramau!* que degué fer aixecar les orelles del marruix de la casa; tot seguit li contesta, com gentil gateta, una veu melosa amb un *meu!*... que dóna frisançes d'impaciència a l'Ambrós, que ha reconegut a la Carmeta i allarga seguidament la mà, pel forat de la gatonera per a pendre la clau.

Mes ail l'Ambrós, sense pensar-s'ho, ha caigut a la ratiera. Tant bon punt ha ficat el membre dintre del forat, sent que li agafen des de dins amb força i que li lliguen estretament. Es el marit, que fent veure que sortia per la porta del carrer havia anat a donar la volta a la casa, tornant a entrar pel corral.

Un cop amarrat l'Ambrós, el marit de la Carmeta torna enrera desfent el camí que abans havia fet i presentant-se davant de la casa va començar a desbotonar les calces de l'Ambrós.

Aquest, allavors, va quedar com un astròleg encarrant Pullera al firmament. En aquesta posició, el marit de la Carmeta va donar a l'Ambrós, sense altre sentència, aquell càstic que diuen va aplicar Don Jaume el Conqueridor al rei moro de Mallorca.

—Ai, rata; deixa'm treure els guants, perquè «gato con guantes no coge ratones».

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Noticias metafóricas y completamente psíquicas remitidas a pequeña velocidad por nuestro catastrófico y becalómbico corresponsal señor Buendía y Gassol, socio de mucho mérito del «Fomento de la Sardana».

Nota.— Buendía ha enviado a Giner el siguiente naípe: «Al vetusto y super-radicalísimo embarazador de la parla inadecuada para cultura loril, su vocabadante, BUENDÍA.»

Nota.— Se reciben encargos para Armenia.

Jueves, 24.— En tal día como hoy, a un servidor le pasaba como un cuévano. Eran cabeza a las doce con treinta y seis, aproximadamente. Yo estaba meditando encima las consecuencias morfológicas de la guerra en la barriada del Muñeco, cuando siento que pican. Me rasco. Vuelven a picar. Yo venga rascarme. Luego caí que no era en la cabeza que picaban, sino en la puerta del piso. Era el cartero que llevaba un naípe. Pugino cinco del ala, la abro y ¡hijitos, qué monja presal! Era un anónimo sin firma. Decía, palmo más palmo menos: «Yot Thok Badock Kom Badhem: Nandu Shuat Esa Armenia. Kabila Essen ba. Aphartam

Idiguem Moro. No sé por qué siete sueldos ensumé que esto era ahora-viene y después de cordarme la braguita guillé a casa de un compañero de manilla que cada noche coge una turca para que me sacase el entrallado. Le costó fuerza, pero sacó el agua clara. (Allí no hay 2 Ríos). A la cuenta aquel morral de Nandu hace la piu-piu en Armenia. He tomado el determinio de aixamparlo. ¿Y la guerra? haréis. Hoy no sé ni así, pero en cambio sé por qué no ganan los italianos. Porque tienen... Pó. (Por dos reales venden geografías.)

Viernes, 25.—Dicen que gato escaldado, etc., y ya hi pueden subir de pies. Aquello de que el rector no se enrecuerda de cuando era escolanito, es tan verdad como aquella otra de a payés enderrerrido ninguna añada le es buena. El harto no se acuerda del ayuno, ya se lo diré. En todo hay cien leguas de mal camino y quien va con un cojo, etc. Quien no se arrisca no pisca, ya se lo diré. La ocasión hace el ladrón y no vale a badar, que dijo Séneca, o Pich, no recuerdo bien. Tanto es saltar como correr y yo no quiero envoltorios. ¿A qué viene esta retórica? harán ustedes? Ya verán. Yo ya tengo los colonos llenos de ser la riota de cuatro muertos de apetito y voy a hacer bondad. Rocojo a Nandu y me pliego el ramo. No quiero tener más la vida al Encante. No es lo mismo una mala cosa que una cosa a la mà. El colmo de un músico es tocar el órgano genital. Hoy no estoy de lomo. Háganse repicar. ¡Puede que sí que por lo que me dan querrían que estuviese siempre de hulleral!

Sábado, 26.—Ya estoy en Rusia, entrando a mano derecha. ¿Que cómo me las he engiponado para ir de Francia a Rusia de un bote? A saber a Salamanca ¡qué carail! No son poco maneflas por cinco céntimos! Ahora voy a Riga. ¡No riga, no riga, que es verdad! Después iré a los Carpatos. Es aquello de ¡al agua Carpatos! Después haré cabo a Armenia si no cauen gotes. En Francia estaba como aquel que dice en el pote de la confitura, pero aquí ¡hace un tarol! Lo menos, lo menos, estamos a 60 bajo cero. Pero yo no miro delgado. No soy lame-hilos. Tengo buen taranán. Haría la media risa aunque me encerraran en el cuarto de los malos endresos. No soy como estos corresponsales de pan mojado con aceite que a todo hacen escarafallos. Yo no soy de estar por casa. ¿Qué diferencia hay entre un globo cautivo y un reloj? En que el primero sin cuerda, marcha tan campante y el segundo nó. ¿Dicen que Rosés va por Arenys? ¡Juncal tendrá celos!!

Domingo, 27.—¿Saben qué se me acudió ayer, a entrada de obscuro? Que ni que me dieran tres pececitos querría ser camiserero. No hay cabeza que haga un rinconcito. ¡Todos ponen en la puerta «Ca-miseria»! Estoy camino del Cáucaso. No confundirlo con San Guimo, debido a la semblanza de nombres. Supongo que harán los ojos gordos si apenas les digo una papa de la guerra. Aquí tienen la cebolla de hacer los diarios en ruso y yo me quedo a las cajas. Afigúrense que para poner A ponen un dibujo que parece el plano de una jaula para pasarellas. Ayer garlé con la raspa sobre la guerra sobre un sofá, y me dijo que «era muy grande Barcelona». De ello dedujé, como es natural,

que en la Bukovina el general Pithoff había recibido del carpón, teniendo un grapado de bajas. Quise arrambar con mi pareja y me dió un golpe de puño. Se ve que es muy fría. Enviad recuerdos a Durán y Ventosa y díganle que no se haga ver, que ya lo sabemos que es guapito.

Lunes, 28.—Les envío una foto a la magnesia efervesciente granulada que figura una plaza de un pueblo de mala muerte de una provincia de Asia la más menor. Esto blanco que se ve es nieve de superior calidad. Es lo único que no ha subido con esto de la guerra. Hace hástigo esto de las subsistencias. Hasta las patatas han subido. ¿Cuál es el animal más fiero? El «lo pintan». ¿Y esto, qué carai es? dirán. ¡Yo qué sé! Pero como dicen «no es tan fiero el león... etc.» Digan a Buenhijo y Matas que me lea y se convencerá de que el catalán no hace tanta pieza ni hace la pachoca del castellano bien xafado. A ver si en catalán puede decir: magüer. Lo que dirá, sacándole la r, será otra cosa fea. Déjese de romances, y haga como yo, que es cosa que muda. A mi, en castellano, lo único que no me sale es aquello de «arengada rovellada». He escrito a Pich, que men saque el entrallado.

Martes, 29.—He hecho ali, durante seis minutos, con un coronel honorario y gratuito de la guardia ro-

sácea y heterogénea del Zar. ¿Eh, que hace tropa? Parece el capitán Manaña. Enseñadle el retrato a Ribé, que le haréis dientecita. ¿En qué se parece el Zar cuando come a un pez azul? En que ¡zar-dinal! Esto, de mujeres está fornicado. Como hace un frío que pela, ¿saben? uno no está para caborias. A mí, hasta el mear me hace mandra. El otro día escupí y sentí «trinch». Era la escupinada que se me había helado por el camino. ¡Calculen si esto me pasa haciendo un río de cara a la pared! Pared, río y yo, todo de una pieza. ¿Dicen que Maristany va por diputado? ¡Ay, que me rompo! ¡No sé pas con qué cuentas! Eso sí: que cuente con

mi voto. ¿Saben el colmo de la distracción? Casarse y al levantarse de la noche de novios dejar un nabo en la mesita de noche. ¡Ah! Si ella lo coge y se lo pone en la media... otro colmo.

Miércoles, 30.—El calendario pone que somos en Marzo, pero debe badar. Aquí en Rusia no es raro que

los meses sean escursados, pues ya se sabe que el frío arronza. Yo tengo una cosa que en invierno no me la encuentro. ¿Qué no? ¡Es la buena verdad! He topado con un montón de pieles que llevaban dentro un soldado. ¿Dónde vamos? hago. Me ha mirado así, ha dejado ir un veterano y no ha dicho un mote. Después he visto a una chica... ¡qué piell! Lo menos valía 6 pesetas. Le he dicho: ¿Dónde nació este tarrocito de azúcar? (Yo soy así.) Y ella me dice: «Anatolia». Yo, para quedar como cale, dije mi nombre: Pacomio Buendía. Y nada más. ¡Eh, que soy corrido! Otra, a quien he dicho dos cuartos de lo mismo, me ha llamado Trebisonda. En cambio otra me ha dicho Arkángel. Yo le he decido «Seraffín», para corresponder. En este momento salgo para Armenia. Si encuentro a Nandu le daré una sumanda que ya, ya. Le pondré un de aquello como un tomate. ¿Saben en qué me parezco yo a Puig y Cada-falch?... En nada, por fortuna.

XAFARDERIES

De «El Mundo», de La Habana:

«También se conmemora hoy otra fecha notable en la historia de la humanidad: el 20 de Noviembre de 1832 pudo Juana Twenty Four tocar la flauta sin hacer presión en ella con las manos.»

Hi ha qui toca el clarinet, mes la fetxa de l'invent s'ignora.

De «La Meuse»:

«L'appareil de Bedell se relève, restant fiché queue en l'air, de même que ses passagers.»

He-t'aquí un vol ben sícalptic.

En una botiga del carrer Major de Gracia:

«Guantes de caballero, cabrito.»

No val a insultar!

En una porteria d'un carrer del «casco» vell:

«Para leche de burra, dirigirse a la portera.»

Nota.—La portera és vella.

Anunci que's llegeix en el carrer de Cabrera, de Sant Andreu:

«José y Antonio, Boteros: se hacen trabajos en cueros.»

Vaia un mèrit!

«Germanor», la xamosa revista ultramarina, ens retreu una encepogada nostra dient-nos que hem confós la terra de Caupolicán amb la d'Atahualpa. Ho preguntarem an en Montero, que aquells barris els coneix de pam a pam. I ara, dissimulin.

De «El Mercantil Valenciano»:

«Se suplica a la persona que se haya encontrado un perrito blanco, con dos manchas a un lado y una en una cama, la cabeza y el rabo negro, con una raya blanca en el medio y una manchita color de café encima del ojo...»

¡Prou!

D'un anunci del «Pompeya», que duia el «Diluvio»:

«Por la noche gran campeonato de lucha greco-romana por las célebres artistas GUAYABITA (22 kilos), contra GALDO (107 kilos); SAAVEDRA (101 kilos), contra NIEVELITA (17 kilos 600 gramos). Con premio en metálico de 500 ptas. a la que resulte vencedora.»

Guasons!

—La cosa se va posant cada vegada més dreta.
—Hi haurà una baixada que farà por.

PAPITU-CONCERT

Avui debuta en el nostre «Papitu Concert» la gentil i hermosa Paquita Escribano; vostès estranyaran que haguem trigat tant a presentar-la, puix gairebé ja han desfilat totes les celebritats del cuplet: Meller, Imperio, Flores, Turcy, Goyita, etc., etc. La cosa té la seva explicació: per lo vist, la Escribano tenia un excés de contractes firmats i no podia atendre les nostres constants sol·licituts de que cantés en el Concert de la nostra propietat, *bueno*, de la nostra propietat intel·lectual, i això no vol dir que nosaltres ens pensem ser intel·lectuals, Déu ens en guardi! Nosaltres només som una cosa: barrilaires, i amb tota honra, com diuen les dones que menes ne tenen.

Doncs, sí: moltes vegades havíem dit a la Escribano, parlant-li en castellà per galanteria sexual: «Cuando quiera usted debutar en el «Pepito Concierto», con cierto postín, desde luego, escribanos usted, gentil Escribano.» I per fi ha arribat el dia de poguer-la fer sortir en el PAPITU. Creiem que vostès ens agrairàn els sacrificis i seguiràn honorant-nos amb la seva valiosa assistència; després de tot, a quin Concert volen anar que gastin menes? Ja saben que a casa no han de fer consumació ni hi ha *foyer* que'ls hi costi un ull de la cara.

Amb qui em casaré?

(Musica de «La doncella»)

CREACIÓ DE LA PAQUITA ESCRIBANO

Escolteu-me, per favor,
i digueu si inspira amor
un rebrec, tralàlara,
puix no és més que un gran mussol
l'home que la mare vol
que amb ell me casi, tralàlara.

Té una calva fastigosa
i una barba esgarriosa
el molt brut, tralàlara,
n'habilla un nas de patata
i té una gran mala pata,
tralàlara.

Refrà:

La mare m'hi vol fer casa
perquè és un vell

molt ric, és clà,
pro jo li contesto
que a mi no'm va bé
i si fa casar-m'hi
jo l'enredaré.

Si arriba a pujar-me a l'alta,
què llargues ell
les portarà!
I farà el *primo*,
perque li diré
que no m'hi vull posar mai bé.

* *

Jo a qui estimo és a un xicot
molt simpàtic, molt guapot
i elegant, tralàlara,
que té un tipo engrescador
i un mirar tant seductor
que'm suggestiona, tralàlara.

Pel darrera, i sens malícia,
del Palaci de Justicia
passegem, tralàlara,
i trobem que és de primera
fer les coses pel darrera,
tralàlara.

Refrà:

Amb ell sí que m'hi vull casa,
perque és un noi
que a l'hora em va,
i al seu costat sempre
feliça seré
i com que l'estimo
no l'enredaré.

Si arriba a pujar-me a l'alta,
el nostre amor
mai morirà,
i carinyosa
feliç el faré
perque m'hi posaré molt bé.

Bona idea

(Cuento inèdit)

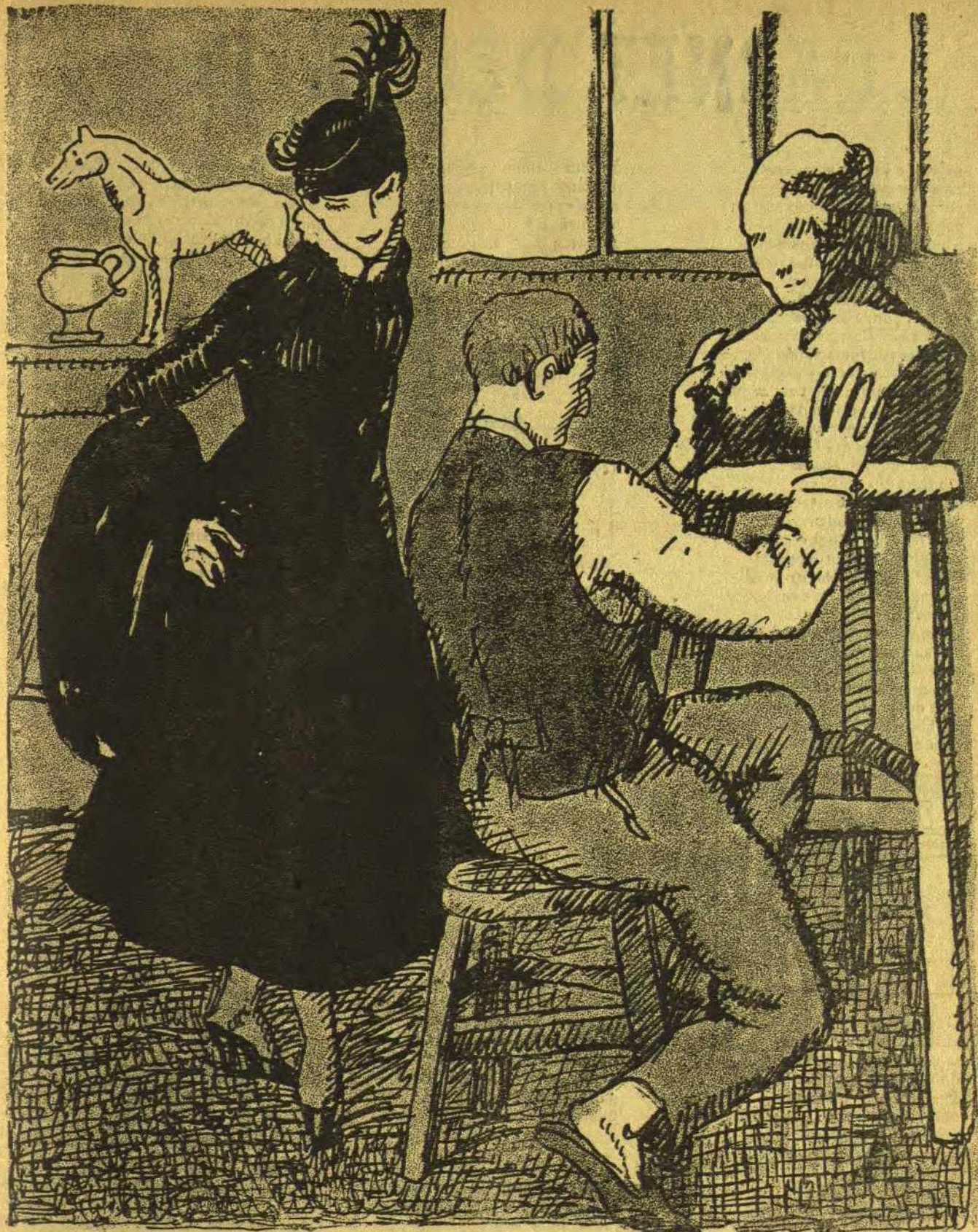
Dues amigues conversen.

L'una és viuda de temps, l'altra fa poc que ha quedat sense marit.

—Ai, amiga meva, no sé lo que'm passa! D'ençà que no tinc el meu estimat Eduard, em manca quelcom... trobo en mi un buit que no sé com omplir-lo... Sóc molt desgraciada!...

—Pobra amigal! Me faig càrrec de la teva situació; lo mateix va passar-me a mi fins que varen indicar-me que anés a una casa d'articles de goma i demanés el mostrari per a viudes. Creu-me, segueix el meu consell: fes-ho tu també.

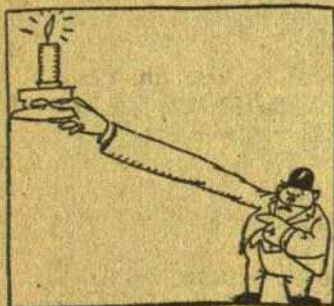
—Déu me'n guardi! I quina vergonya me'n donaria d'anar-hi! Per això que m'indiques, més m'estimo servir-me del meu cosí.

—Fa més de mitja hora'que li treballo els pits i no'n trec res.
—Sí que tens poca traça.

CARNET DEL PAPITU

Ja os dic jo que si les coses no s'arreglen aviat, no guanyarem pas per sustos; on anirem a parar! S'han apujat els queviures amb *rauda* velocitat, i per comble de desgràcies ara ens augmenten el gas; es clar, com que a Barcelona hi ha tants *llums*, es natural! La puja d'aquest *fluido* ha aixecat protestes grans i està el públic que treu *xispes*, es a dir, *foc* pels queixals contra l'augment que'ns anuncia «La Catalana del Gas», i serà fàcil que *exploti* l'indignació popular, que amb aquest estat de coses el poble està molt *cremat*. Què fer davant del conflicte que el gas està provocant? Lo millor serà *apagar-lo* per no *pagar-lo* tant car. Si la cosa no s'arregla el *boicot* s'imposarà i l'espelma obligatoria serà el remei d'aquest mal. Les espelmes foradades, tant convenientes pels forats, no hauràn sigut mai tant útils com en els moments actuals.

Guerra al gas! Ja que s'apuja, apaguem-lo i endavant la gran espelma... torrea de la nostra capital. Diguen-me si no resulta, encara que sembli estrany, una idea *luminosa* aquesta d'apagar el gas?

Sabem de mó't bona tinta que'ls senyors de l'«Atracció de Forasters» organitzen una comparsa que molt

cridarà l'atenció pública de Carnaval els tres jorns. En la comparsa esmentada hi anirà lo bo i millor de l'art i de la política i tots disfregats *ad hoc*: en Cambó, de Juan Tenorio; en Lerroux, d'emperador; de Miquel Servet, en Peyus;

de Rafel Gallo, en Junoy; de Gustavo el Calavera, el *pollo* Mir i Miró; en Xenius, de Ben Plantada; d'Electra, en Joan Pich i Pon; l'Adrià Gual, de déu Neptuno; l'Iglesias, de redemptor; de Petronio, en Pastilletes; en Viura, d'enterraments i de Tòrtola en Samper, que l'imita com ell sol.

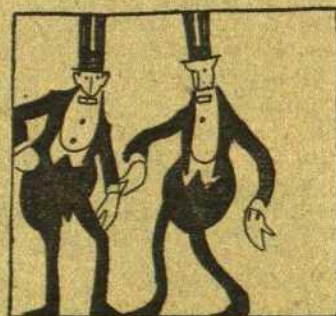
«Londres, 21. Han sido llamados a filas todos los solteros de diez y nueve años.»
(De la prensa local.)

De casats de dinou anys no n'hi deu haver pas gaires ni a Manchester, ni a London, ni a Pekin, ni a Vilafranca. De tots modos, el govern d'Anglaterra no'ls reclama, i ben fet trobem que fa apreciant les circumstancies del casat que per dissort amb la sogra i les cunyades cada dia ha de tenir una lluita de càl ample.

El dissabte passat hi hagué lo *menos* aquells seixanta cioc balls de disfrescs sense comptà els *asaltos* econòmics a base de *sandvitxos* i mistela. Pro el *clou* de l'alegría, de la broma i de la bacanal carnavalesca,

va sê el ball de'n Vidal, al Paralelo i el ball a «Novitats», de l'Aurigemma. Se van veure tots dos animadíssims, plens de dones hermoses i opulentes i tot l'heròic exercit de curridos lluitava amb valentia i amb ardencia. De la conflagració de la barrila, «Novitats» i «Espanyol» son els dos *frentes* on la guerra imposada pel déu Momo té més grandiositat i és més intensa. Estàn atrinxerats en tota forma pels palcos i recons de les platees els curridos del còs d'infanteria amb les corresponents baionetes. I pels palcos de dalt se manipulen, amb ardent heroisme i estrategia, les peces colossals d'artilleria pels calaveres més valents i *peces*. Mes quan arriba còs a còs la lluita es quan, sortint del ball, van les parelles a fer patir coixins i matalassos i grinyolar somiers, sense conciencia. Viscà la lluita encarnitzada i dura dels balls de'n Vidalet i els d'Aurigemma! Viscà la lluita gran que'ns dignifica, puix els pobles quelluiten's engrandeixen, mentres els infelços que's conformen amb la neutralitat de la grimegia són pobres d'esperit, covarts i llonzes que no logren fer res ni mai progressen

Tots els aficionats a arrambà'l dàtil aquests dies ja poden preparar-se, que s'anuncien tres balls de *rechupete* pel dijous, el divendres i el dissabte: el *Paré et Travesti* de l'Aurigemma, el del Círcol Artístic i el dels Sastres. Ja os podeu fer planxar, per aquests dies, el berret de copa alta

i amanir-vos el frac o la levita, perquè es qüestió d'anar-hi amb *peça* [llarga, com més llarga millor, que a les xicotes ja sabeu que'ls hi agrada, i amb això de la *peça* teniu l'obligació de contentar-les.

Els de Sabadell

Ja s'ha acabat la misèria! No, no's posin la mà a l'ermilla, que és metàfora. Vull dir que ja s'ha acabat allò de veure partits de munició, que ja anem en *grande*, que ja ens acostem als anglesos, que diu que cada diumenge veuen batuca de superior qualitat, com a bon genre anglès. Meno. Aquí el gènere és de Sabadell, mes no ens desanimem, que ja anem bé i de mica en mica arribarem a lloc.

Perque mirin que ha millorat en poc temps el gènere de Sabadell! Abans era cosa modesteta, que amb

I aquell petó llapiçós...

prou feina et servia per a una festa rural amb pastes. En canvi, ara, ja's veuen. Tot vestits d'escolanets de la Mercè, donen un disgust als fiers de l'Espanya i encara perdonen goals, com aquell que no's hi ve d'un. A un servidor, que és de natural exigent,

que fins als ous troba pèls, va satisfer-lo el partit «Sabadell»-«Espanya» i fins va sentir la seva miqueta d'orgullot de lluir un terno de panyo de la «industrial». Perque mirin que allò d'encolomar un goal en menys temps que'l que's necessita per a dir Belausteguigoitia! I allò de despreciar un *penalty*, com si els tinguessin a dojo! I allò de tornar a disgustar an en Salvo endossant-n'hi un altre abans del quart! I aquell jòc especial i filosòfic de'n Renom (221 kgs.) I aquell somriure gicòndic de'n Monistrol! I aquell petó llapiçós que'ls companys «agradecidos» varen fer al rabaçut Balart en premi al goal que feu caure la balança! Això i molt més que'm callo, perque sóc de natural reservat, varen ensenyar-m'ho els nois de Sabadell. I a propòsit: com s'ho fa en Morales perque no se li desfai la clenxa? Goma? Pastetes? Pa mastegat? ¡Misterio!

Ara no's pensin que'ls de l'Espanya tinguessin rampa, que un còp passat el «pronto» varen embestir de valent i que de què que no's hi esguerraren el marro als «blau-cel». En Casellas va lluir-se de defensa, que és su «sino»; en Salvo gran va lluir aquells bigotis de pare de família i aquella patada que té a les mans (dels peus no en sé res...); en Bellavista va demostrar que no's rovellia i en Passani nano va inspirar-me un xisto

En Salvo gran va lluir aquells bigotis.

neula. Quina diferencia hi ha entre ell i un a qui no's pugui veure? En què an aquest se'l té entre cella i cella i an en Passani entre Cella i Passani gran. Dispensin.

Ara afegeixin un guardia «deportivo» que se sent «linesmen»; en Mora, aquell vell Mora de les patacades de l'any de la picor, fent de jutge; i una nutrida representació de la colonia sabadellenca que sortí del camp més contenta que un goç amb un òs, i tindran el saldo del partit del diumenge.

I com que no se m'acut res més, callo.

Un guardia «deportivo» que se sent «linesmen».

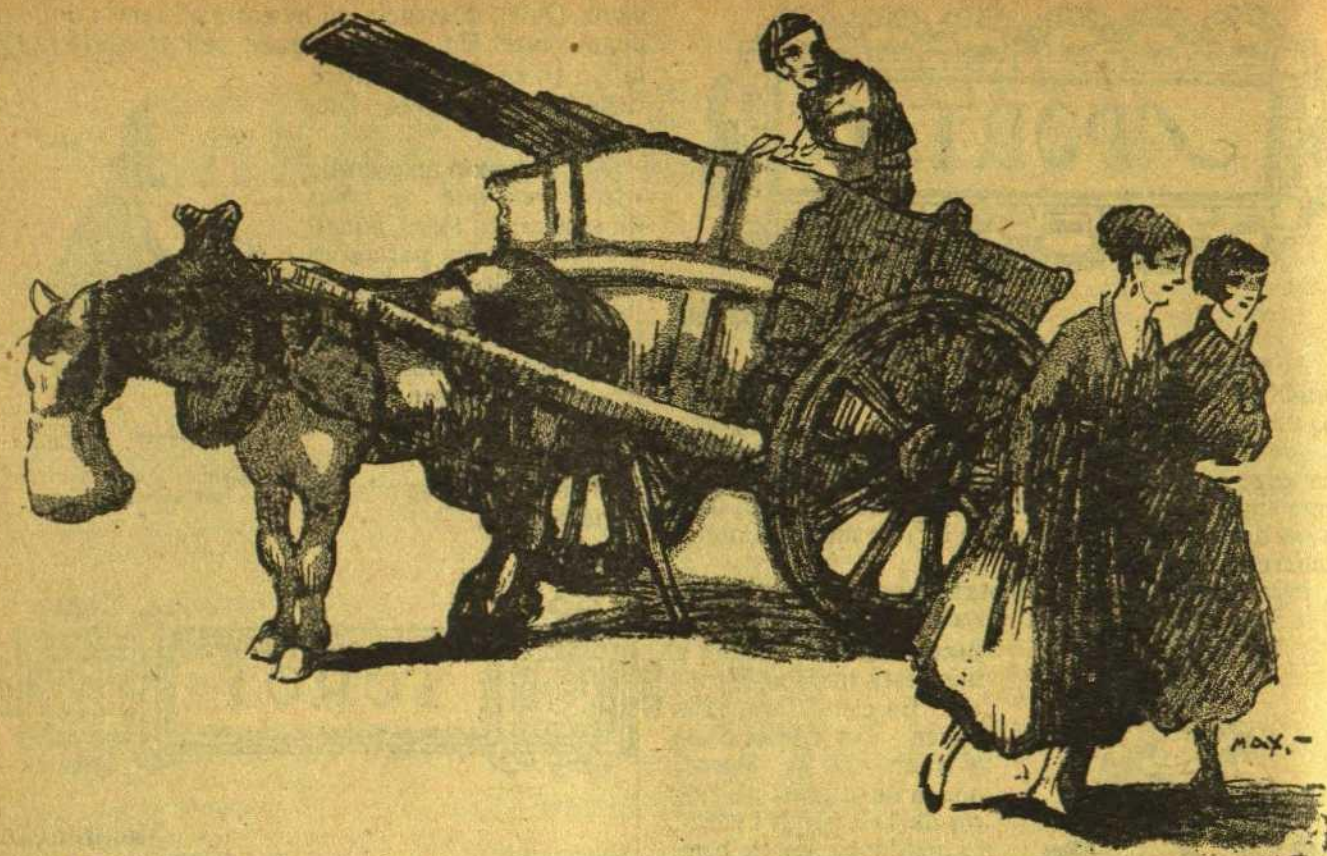
Monumental!

—Llàstics, les sabates et riuen!

—Prou que ho sé, vatú! l'fetge de'n Metralla! Ja tenia ben bé raó la de casa que'm deia que lo barato es car! Jo, engrescat perque només valien sis endoles, vaig adquirir-les, i ja ho veus quina desgracia. Lo mateix que va passar-me el diumenge amb allò de la Monumental. Va engrescar-me allò de veure al minut dels Gallos per set ralots i vaig dinyar-la. Afigura't uns toros menors d'edat, més mansos que un revolucionari dels de casa; un Gallito que només va acreditar la família amb un parell de banderilles; un Posada mitja figa mig raïm; un Salerí ensopit com de costum; uns *asientos* que's veu que s'estrenaven per lo estrets que eren; un tip de pols i ... Vaja, noi gran! Dom aquelles Arenes, que encara que't costi un ralot més pots estar-hi com a cal sogre, maleitsiga l'ull de poll d'un inistrel!

—Per què no anaves a la Barceloneta?

No me'n parlis, vatú! l'aigua cút! El veí de sota casa, que és castic com jo, i que no té més defecte que suar de peus i ser belmontista, hi va anar-hi, i m'ha dit que varen endossar un bestiar de tamanyo natural. Ja ho veus: als de les 15.000, bestioles i als de la terregada «fieras corruptias». Ja tenia raó aquell senyor del «maitín» amb allò de la «igualdad» i del «cominoso impuesto de consumos». Diu que en Calvache es minyó que promet i que en Vaquerito va agradar bastantot i que en Navarro, si bé no va engrescar com el dia de l'estrena, no va esgarriar la cria. I pensar que un servidor, badant com un novato, va anar an allò que'n diuen «monumental». Ja té raó la propia quan diu que lo barato es car! I ara, dissimula. Vaig a l'ataconador a que'm sorgeixi les sabates...

—Si elles volguessin, com me les carregaria!

Motius del Clot (Sant Martí)

El Gitano, Xic, Marquès de les Serradures, Clatell de Gallina, Garbat, Fart de Patates, Sigró, Nasi Xerraire, Congre, Tall de Bacallà, Nas ratat, Coix de les Aques, Dimoni d'Or, Salao, Nel·lo, Pardal, Culot, Minyó de la Pelaia, Cartutxu, Correu Català, Guerxo de la Ratera, Mal Casat, Cap de Roc, Fréstec, Lero, Capritxo, Salta marges, Aiguader, Espardanyé, Amaga Peles, Bota, Punys, Santinim, Catxaça, Titella, Pau de les Unces, Met dels Berrets, Pela-Esqueses, Llufa, Xarranqueta, Sabataces, Resulta lo següent, Sòmines, Caça Aranyes, Farigola, Cabirons, Malet, Pere Brut, Borrego, Llangonça, Bròquil, Panallets, Cigaló, Nas d'Oli, Lleganya, Tomàs de la Parra, Forquilla, Seques, Fresques, Manyes, Pelaio, Patam, Muixama, Noni, Sanutxo, Titó, Sanfaina, Llaunes, Saurina, Titus, Penja Burrus, Matagats, Nerón, Xonaça, Xurriaca, Pa i Ceba, Patriciu.

La Xoneta, Merdisaire, Teta Gallinaire, Tai Tai, Corre que te Cagues, Filadora, Pixa-cantis, Bomba, Papellona, Aureneta, Patatera, Gorda, Butxina, Sagasta, Reina, Mata Homes, Petita, Noia Xica, Zeta, Xata, Remolana, Espartareta, Iaia.

NÚMERO VINENT

MOTIUS DE FALSET

Que no son falsets, sinó certs i ben certs com tots els que publica la casa.

A cal Berru, cal Reventxinat, can Verdura, can Roba Cols, can Pa Sec, can Pixa Ratolins, can Miralletes, can Girapells, cala Pina, cala Coixa.

Conte oriental

ABUT és que a Moreria, allí on tot convidava a l'amor, sobre tot aquella quietut que hi ha sempre, que permet, segons ens han contat, oir els sospirs de les dones que dintre les cambres s'entreguen a la passió amorosa amb els seus marits i amants, hi ha la costum, molt agradable als gelosos, de tenir les dones tancades, i si per una d'aquelles casualitats han de sortir al carrer o algú ha d'entrar a la casa, se posen un vel que'ls hi tapa la cara per a que ningú pugui veure la cara que fan.

—Es dir, doncs, que'ls hi ha tapat tot?—deia un amic a un que li explicava aquelles costums.

—No, tot no: tot, menys els ulls.

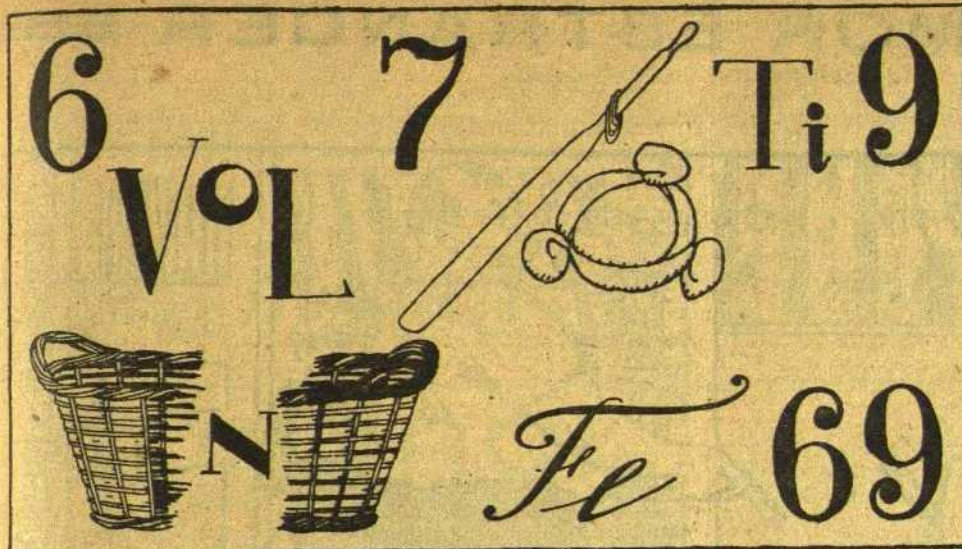
—Així doncs el porten posat quan hi entra algun home?

—Ja ho crec; la religió els hi mana, perquè Mahoma, en aquestes qüestions, filava molt prim.

—I doncs si un dia entra en un harem un home de sobte, sense que elles ho sàpiguen?...

—Oh! Aleshores elles se'l tiren desseguida.

GEROGLIFIC N.º 17

Tota persona que vulgui saber si ha endevinat o no els geroglífics que publiquem i anirem publicant, ha d'enviar la solució an aquesta Redacció i se li respondrà a la secció de Correspondència.

Recomanem que se'ns envii les solucions com a material d'impremta, perquè seran publicades en la secció aludida.

CORRESPONDENCIA

Enriette Cottetis: Rebuda la seva estimada lletra que diu així i té molta gràcia: «Mr. le directeur du PAPITU je vous le mando le sulisió du jeroglífic oste me perdonnara pas que yo escribire tres mal le español mai je comprendo mucho le catalan, la semana prochainne je vous mandard une otro solution: *Asota d'un pi xamós hi ha llet i taula per 2.*» — ENRIETTE COTTETIS. — Ha endevinat la solució.

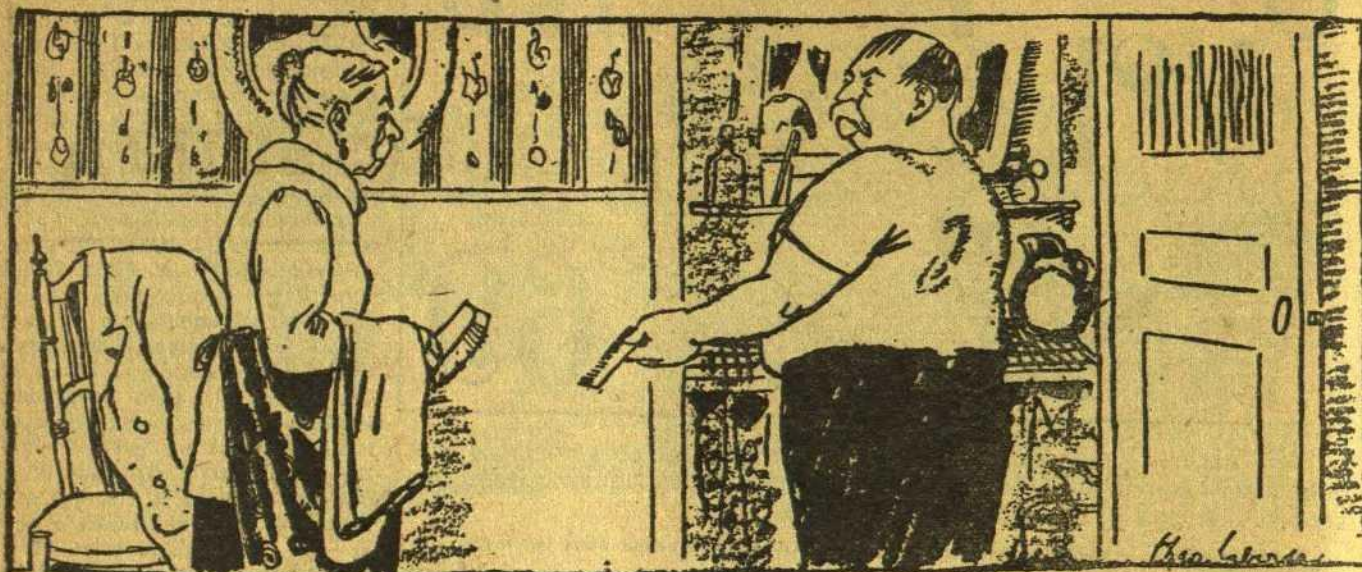
En David de la colla Els Timits: La solució està bé, però ha de dir només que: «De dones n'hi ha més de quatre que treballen molt bé el catrer. De lo altre que'ns envia ne farem bon ús perquè ne treurem lo que podem.» — **Un deportista:** Carai, hombra, mira molt prim vostè. Ara, digui'm: quina importància té lletra més o lletra menys, en el concert mundial? Cap. Cregui'm, jove: no s'hi encaparrí i mercès pel consell. — **Un manresà papitesc:** Endevinada. — **Un sereno de fonda tranquil:** Endevinada. — **S. D. F. Masduer:** Endevinat. Saludi als de Ripoll i digui'ls-hi que ha endevinat el num. 11. — **Piscis:** Es bonic, però poc nou. — **Mirenet:** Piramidal. Serà publicada. — **Ukli Comas:** Li publicarem l'epigrama. Rebut els macos motius del Poble de Claramunt, que seran publicats. — **Charlot:** Endevinat. — **Pau Cereha:** Aprofitarem alguna idea. — **Batziller:** Magnífic. Colossal. Serà publicat. — **Franc o Fil:** Serà aprofitat el maco xisto. — **Un mosquit d'aixeta:** L'hi publicarem perquè és una cosa bonica i divertida. El geroglífic endevinat. — **Guttlém P. B. i J. V. que té mosquits a l'aixeta:** Endevinat. Procura que'ls mosquits no li piquin l'aixeta. — **A. C. Garros:** N'aprofitarem quelcom. — **Canyafreda:** Endevinat. Endevinairé. — **S. D. Jaume de Vallirana:** L'ha endevinat, però ha de suprimir la paraula tot. — **Portaler de Gracia:** Endevinats tots dos. — **Samled:** Endevinat, sinó que en contes de lloro ha de dir mussol. Lo que'ns envia pel Concurs ho aprofitarem.

H. PISA HCARALS: Aprofitarem alguna paraula que altra. — **Un ull de cont:** Després d'agrair-li la felicitació que'ns envia, nosaltres el felicitem a vostè per l'endevinada que ha fet del nostre geroglífic. — **Dos estudiants de duanes:** Endevinat. — **El Papà de les artistes:** Mil mercès per la felicitació. Ha endevinat els geroglífics. Saludi als seus amics de la penya del Monte Carlo i digui a l'amo de l'establiment que és un home molt simpàtic. — **S. D. Carles Migarmilla:** Endevinat, sinó que en contes d'arbre hi ha de dir pi. — **R. Valls:** Mercès per la felicitació. El geroglífic endevinat. — **K. Nela:** Endevinat. Digui la solució als papitescos de Montblanc que la vulguin saber. — **Pitus:** Dels treballs de vostè n'aprofitem tot lo que hi ha de bo, que és molt, però de vegades, malgrat estar molt ben escrit, com tot lo que vostè ens envia hi trobem poca materia papitesca. Vagi enviant i busqui a la Musa, ja que diu que la Musa no'l busca a vostè. — **E. Sancot:** Endevinat 12. — **En 55-555:** Endevinats tots. El 10 ha de dir: dones en contes de so-

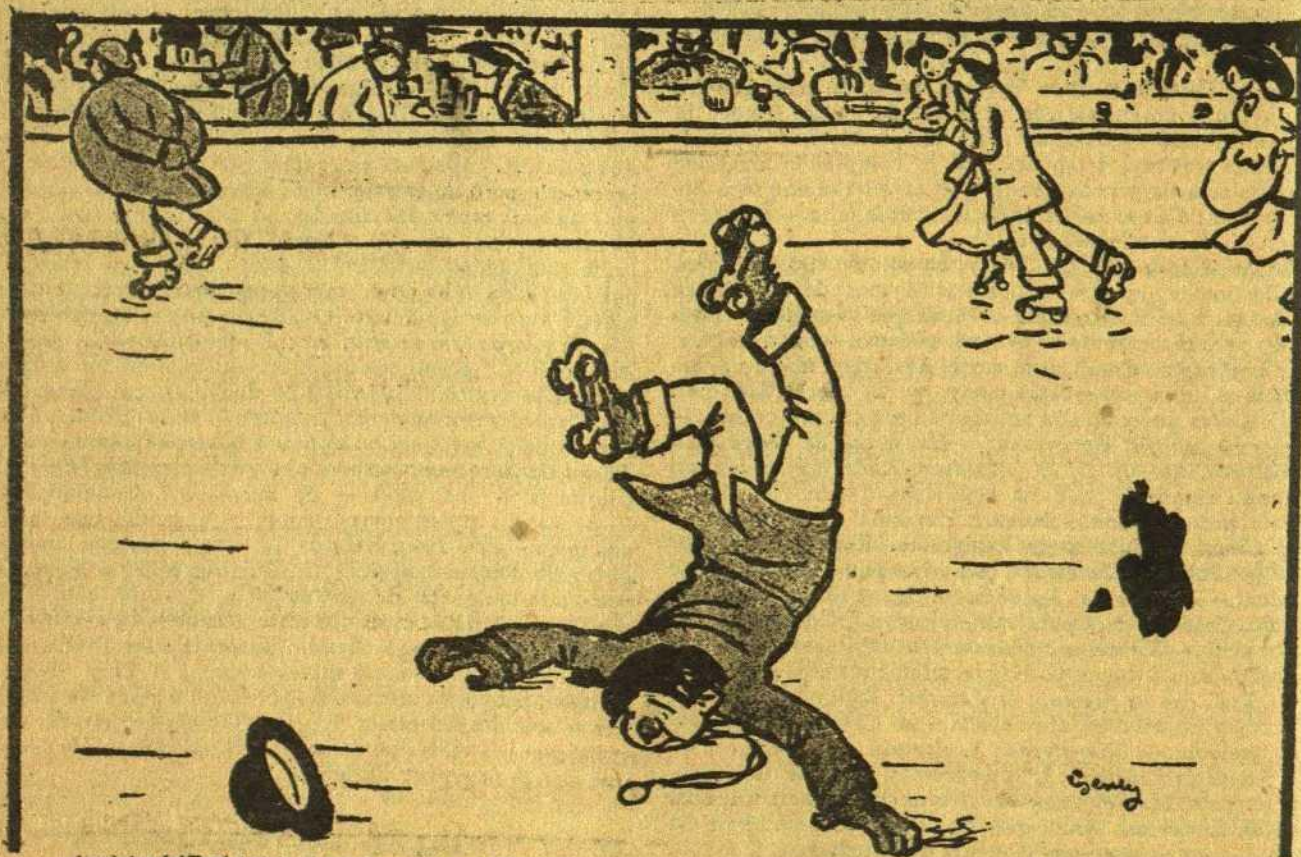
lanas. — **Corneta L. M. M.:** Endevinat. Lo dels motius deixi-ho a la meua mà. Visca el PAPITU i Visca Catalunya com diu molt bé vostè. — **T. Landinya:** Els motius de Cadaqués, rebuts. Mercès per la felicitació. Lo del turc és molt maco però és massa clar i potser no tindria defensa.

El Toldero: Quan vostè llegirà aquesta carta els motius ja hauran sortit, perquè els publiquem com aquell que diu a volta de correu. Valen la pena. — **Patata Pelada:** Endevinat. Lo que'ns envia ens servirà de tema per desenrotllar. — **F. Abat Andre:** Endevinat. — **It Ram i Pipeta:** Aprofitem l'idea. El geroglífic endevinat. — **Un artista barrilair:** N'aprofitarem algunes figures. — **Sardelo Dika:** El magnífic conte que'ns envia ja s'ha publicat. Les solucions exactes. — **Panarra:** Es bonic i està ben escrit, però no és gaire nou i ademés la fórmula final potser resultaria massa descarnada amb tot i tractar-se d'un troç de carn com aquell. — **Justo Seyer:** Del 15 de desembre, diu? Jo he anat contestant totes les cartes i la de vostè també, i suposo que com hi ha tanta correspondència no li deu haver tocat el torn en el número. La solució del 12 endevinada. — **Un que guarda bons records, etc.:** Endevinada. — **V. Asel Ina:** Està molt bé i potser ens decidirem a publicar-lo malgrat la extremada expressió que vostè li dona. — **Itram Pipeta:** Molt bé. N'aprofitarem quelcom. La solució endevinada. — **Kan Ti Ret:** Es de primera i si no'm fa por la verdor li publicarem. — **Polemí Cardant Sans:** No serà publicat aquest magnífic treball, perquè ja ho ha sigut. — **R. Betancourt:** Endevinades. — **T. 22222:** Lo que'ns envia és bonic i li publicarem tocant-li una mica. — **Pere Brut:** Rebuda la seva grata, que hem llegit amb gust. Respecte al puro li diré que és de primera. Respecte a la moreneta de que'ns parla, o vostè tenia l'ull al cap de la ... o devia ésser una altra perquè la que hi ha habitualment, que vol que li digui... Respecte a les cites a que jo, o quan jo no puc els meus suplents anem, li haig de dir que muixoní, perquè aquest mal no vol soroll o al menys soroll del que se sent des del carrer. El geroglífic endevinat. El quiento de l'anglès ja'l varem publicar. Salut i pessetes. — **Un que d'un punt no treu la grossa:** Endevinat.

L'HUMOR ESTRANGER

—Aquesta pinta fa olor. S'hi deu haver pentinat la minyona.

—I què dur és! Tant mateix hi podrien posar una alfombra.

Aquesta casa ens notifica que ha adquirit patents de bon humor, gresca, barranta, etc., etc.

Dilluns, dia 6 de març, se celebrarà el tant esperat ball titolat **La Pajarita**, alies **L'Aucellleta**.

Tigre, 27 : Ronda de Sant Antoni, 62-64

Farmacia PARADELL, Comte de l'Assalt, 28. BARCELONA

—No'n vull de carn, perque s'apuja.
—No dieu pas rès ei s'apuja la sardina.